

Bryan D. Palmer

Röda teamsters

De radikala teamsters i Minneapolis visade hur en demokratisk fackföreningsrörelse ser ut

Det är ingen hemlighet att den amerikanska arbetaren har det svårt. Jobben blir alltmer osäkra och reallönerna har minskat i decennier. De en gång så starka och aggressiva fackföreningarna tycks nu ofta befinna sig på reträtt, tvingade in i en defensiv konservatism. Knappt en av tio löntagare betalar medlemsavgiften. 21 procent av de 14,5 miljoner fackliga medlemmarna i USA bor i två stater, New York och Kalifornien.

I många andra delar av landet är fackföreningsrörelsen något fult. Arbetarrörelsens anda och solidaritet brännmärks som främmande för principen om ett fritt (marknads-)samhälle.

Visst finns det tecken på att många arbetare vill återuppbygga en militant fackföreningsrörelse. Men hur ska det gå till? Om vi vill återuppbygga arbetarrörelsen är det först viktigt att förstå vad arbetare åstadkommit tidigare och undersöka hur de lyckades vinna strider under förhållanden som utan tvekan var mycket värre än de som arbetare står inför idag. Om vi vill återuppväcka det politiska omedvetna är Fredric Jamesons uppmaning ”Titta alltid på historien!” en lämplig plats att börja på.

I år infaller den åttionde årsdagen av en av de viktigaste klasstriderna i den amerikanska arbetarrörelsens historia. Under loppet av sju månader 1934 genomförde teamsters [lastbilschaufförer] i Minneapolis tre strejker. Dessa historiska slag lade grunden för en ny typ av fackföreningsrörelse

senare på 1930-talet. Och decennier senare är de fortfarande relevanta för en arbetarrörelse på tillbakagång.

Upprättandet av en fackföreningsstad mot alla odds

På 1920-talet dominerades Minneapolis av reaktionära, antifackliga arbetsgivare. De var organiserade i en mäktig förening kallad *Citizen's Alliance*, som bildats under åren före första världskriget. Denna allians svartlistade arbetarorganisatorer, höll koll på radikaler och anlitade spioner, bolagsvakter och angivare. Strejker krossades. Minneapolis var känd som en fristad för strejkbrytare.

Radikaler insåg nederlagets betydelse. I en förstamajdemonstration i Minneapolis 1920 satte de ett plakat på en åsna, med texten ”Jag och alla mina släktingar arbetar i en *open shop*¹.”

Men mot slutet av 1934 var Minneapolis en fackföreningsstad. Den skenbart allsmäktiga *Citizen's Alliance* hade beseegrats.

General Drivers' Union (GDU), *International Brotherhood of Teamsters* (IBT) Avdelning 574, var den osannolika motorn bakom denna förändring av klassförhållandena. Med färre än 175 lastbilchaufförer tillika medlemmar utspridda bland Minneapolis små transport- och taxiföretag 1933 verkade GDU vara allt annat än ett redskap för militant mobilisering.

Ledningen för Avdelning 574 var en förstelnad byråkrati, fientlig mot alla slags militanta handlingar. *Teamster Internationals* ordförande Dan Tobin i Boston var en gammaldags fackföreningsman i linje med *American Federation of Labor* (AFL). Han var ovillig att sanktionera strejker och lovordade respektabiliteten hos sitt transportbroderskap, vilket ”yrkesmannen” Tobin ansåg vara överlägsen de utbildade invandrade och ”färgade” arbetarna som slet på oorganiserade, lågbetalda och osäkra anställningar. Tobin gjorde sitt bästa för att isolera *Teamster*-leden från de radikala strömningar som hade cirkulerat kring fackföreningsrörelsen i decennier.

En av dessa strömningar var rotad i Minneapolis. Till en början, i slutet av 1920-talet och början av 1930-talet, verkade den djupt nergrävd i stadens kolgårdar. Dessa militanter, få till antalet, skyddes av *Teamster*-byråkratin, var utestängda från fackföreningen och attackerades offentligt som farliga ”röda”. De bestämde sig för att bilda en informell organisationskommitté, bestående av knappt ett dussin mestadels icke anslutna chaufförer och kolskyfflare.

Ur detta ogynnsamma avstamp organiserade och ledde denna grupp av rebeller de strejker 1934 som förändrade styrkeförhållandet mellan klasserna i Minneapolis. Medlemskapet i Avdelning 574 växte till sju tusen, och fackföreningen blev en livfull kraft. Den genomförde en organiseringskampanj som upptog tiotusentals långtradarchaufförer i arbetarrörelsen, vilket utökade det nationella IBT:s led till femhundra tusen i början av 1940-talet.

Revolutionärer dyker upp

Den handfull radikaler som kartlade den nya kursen var ett revolutionärt gäng. Nyckelfigurer bland dem hade varit medlemmar av *Industrial Workers of the World* eller *Socialist Party*. Efter att ha blivit besvikna över dessa organisationer bidrog de till att upprätta Kommunistiska partiet (KP) på 1920-talet. De blev dock betänkliga över Kommunistiska internationalens ökande stalinisering och dess återverkningar inom det amerikanska partiet.

Åren 1928-29 kritiserade Minneapolis-dissidenterna det sovjetvänliga KP, och det ledde till att de uteslöts *en masse* från ett parti som de hade ansträngt sig för att bygga upp. De blev del av en liten trotskistisk rörelse, koncentrerad i New York, vid namn *Communist League of America* (CLA); 1938 döptes organisationen om till *Socialist Workers Party* (SWP).

¹ Arbetsplats som inte erkänner fackligt medlemskap och inflytande, ö.a.

CLA:s sektion i Minneapolis leddes av Carl Skoglund, en svensk socialist som hade invandrat till Amerika 1911 efter att ha organiserat strejker och ett myteri av värnpliktiga soldater, och Vincent Ray Dunne, utan tvekan Minnesotas mest offentliga ”röda” under 1920-talet. Den trotskistiska duon förstod att transportindustrins organisering i Minneapolis var avgörande för att blåsa liv i arbetarna stridbarhet under den stora depressionens stillestånd.

De visste att IBT:s funktionärshierarki var obevekligt konservativ, och inte skulle vara till någon hjälp. Så Skoglund, Dunne och andra CLA-aktivister skred till verket på egen hand. Genom att diskutera fackfrågor med sina arbetskamrater drog dessa militanter ett litet antal arbetare till sin inre krets. De vidgade diskussionerna om det långvariga missnöjet bland arbetarna, både fackliga medlemmar och oorganiserade grovarbetare.

Från denna blygsamma inledning växte arbetarklassens medvetenhet om att det fanns ett alternativ till den lokala IBT-byråkratin. Allt kunde dock ha gått förlorat om denna frivilliga organisationskommitté hade tjuvstartat, om den hade varslat om strejk i förtid och lett arbetarna till nederlag. Förvisso uppstod krav på en strejk när Dunne hade fått sparken från sitt jobb på en bränsledepå i slutet av kolsäsongen 1933, efter att arbetsgivarna hade tröttat på att han deltog offentligt vid arbetslöshetsprotester. Men Dunne och Skoglund visste att våren (då kolleveranserna upphörde) inte var rätt tid för en konfrontation med bossarna.

De trotskistiska agitatorerna fortsatte sitt arbete bland teamsters. De fortsatte att konsolidera förbindelser med missnöjda arbetare, men de utvecklade också en skicklig strategi för att neutralisera den lokala IBT-byråkratin. Först upparbetade de trotskistiska militanterna ett nära samarbete med två IBT-tjänstemän, som inte var anslutna till CLA, men som uppvisade kämpaglöd, och vann över dem till deras perspektiv. Sedan säkrade de även en plats i Avdelning 574:s styrelse och fick in Dannes bror på en betald position inom GDU-avdelningen, där han betonade den grundläggande nödvändigheten för arbetarna att vara beredda på eventuella stridsåtgärder.

Som Farrell Dobbs senare skulle notera, blev ”den angivna taktiken därför att rikta arbetarnas eld mot bolagen och fånga fackföreningsbyråkraterna mittemellan. Om de inte ställde upp så skulle de bli misskrediterade.” Allt detta fick konservativa arbetarledare att hamna i ett hörn där de tvingades att åtminstone ge en läpparnas beaktelse till skapandet av den typ av fackföreningskamp som de egentligen avskydde. Detta stimulerade i sin tur aptiten på förändringar bland arbetarna i industrin, både organiserade och oorganiserade.

Ett resultat av detta var att Avdelning 574 faktiskt stödde en strejkomröstning med bara trettiofyra fackliga medlemmar närvarande. Men snart drog den frivilliga organisationskommitténs möten till sig hundratals upprörda arbetare. De krävde militant handling, inte IBT:s gamla vanliga pyjamaspartyn.

Den första strejken

Några av de viktigaste ”alternativa” fackliga mötena förlades på söndagseftermiddagar, för att säkerställa att IBT-byråkrater inte skulle närvara. Där agiterades bland arbetarna för att ge dem en känsla för vilka strejkkraven borde vara och talade för nödvändigheten av att tvinga fram eftergifter från bossarna.

Strejken kom slutligen under en köldknäpp i februari 1934. När bolagen behövde få ut bränsle till kundernas ugnar förstod Skoglund och Dunne att de teamsters som hade uppdraget att leverera kolen var betydelsefulla.

På dagen för strejken låste de militanta ledarna sina lastbilar inne på kolgårdarna. Strejkvaksledare hade valts och försågs med stencilerade instruktioner som beskrev deras uppgifter och ansvar. Med tanke på det stora antalet arbetsplatser, spridda över hela staden, behövde strejk-

vakterna vara rörliga. Kolbilar och kollastbilar rekviderades för att bilda ”flygande skvadroner”. De hejdade strejkbrytarnas lastbilar, beslagtog dem och dumpade lasten i arbetarklassområden; den gratis kolen plockades snabbt upp av samlare.

Inom några timmar hade 65 av de 67 kolgårdarna och 150 kolexpeditionskontor i Minneapolis stängts. De vanliga IBT-ledarna, kolbossarna och lastbilsföretagen var alla mållösa. Ingen hade räknat med strejkens dramatiska effektivitet.

Ägarna gav upp efter två och en halv dagar, och GDU accepterade en delseger där lönerna höjdes blygsamt. Ännu viktigare var att cheferna tvingades erkänna fackföreningen under en pågående strejk, något som inte hade hänt på över tjugo år.

Arbetarnas organisering för seger

I strejkens efterdyningar i februari 1934 tog CLA-revolutionärerna över Avdelning 574. De hade vunnit arbetarnas respekt i en verklig kamp mot bossarna. De hade också upprättat ett kritiskt brohuvud inom IBT-avdelningen, vilken befäste förbindelserna med de få *Teamster*-tjänstemännen som faktiskt ville utvidga rörelsen i Minneapolis och bidra till klasskampen. Från denna kontrollbas skapade CLA en infrastruktur som kunde främja och underhålla militansen bland de vanliga arbetarna.

Resultatet blev två strejker i maj och juli. De skulle bli mycket större och mer utdragna än februaristrejken och var planerade in i minsta detalj. Men större insatser stod på spel. Den huvudsakliga striden för dessa klasstrider gällde en ny typ av vittomfattande industriell fackföreningsrörelse.

För militanterna var en avgörande skillnad mellan den av Tobin ledda IBT-byråkratin och den CLA-ledda *Minneapolis General Drivers' Union* att strejkerna 1934 skulle utkämpas för att omfatta *alla* arbetare i branschen. Avdelning 574 skulle byggas genom strid – mot både bossar och fackliga byråkrater – för att inkludera alla de som flyttade gods, lastade bilar och bearbetade råvaror i Minneapolis affärs- och lagerdistrikt.

För att ytterligare åsidosätta sina försiktiga motståndare bland fackföreningstopparna, som inte ville ha något att göra med massrörelsen inom transportsektorn, skapade CLA-ledningen en ”hundramanna-strejkkommitté” som överskuggade de återstående motsträviga GDU-byråkraterna. CLA-medlemmar och sympatisörer satt nu i alla de mindre, och livsviktiga, organiserings- och förhandlingskommittéerna.

Arbetsgivarna och deras allierade slog tillbaka hårt och förlitade sig alltmer på *Citizen's Alliance*. Den kommunala och statliga makten var snabb att sälla sig till sidan för lag och ordning.

Borgmästaren backade en hämndlysten polisstyrka, som leddes av en chef som var fast besluten att krossa arbetarna och villig att avrätta strejkande och strejksupportrar på gatan om så krävdes. ”Ni har hagelgevär, och ni vet hur man använder dem”, instruerade polischef Johannes sina officerare i juli 1934.

En strejkvaktsledare beskrev polisens blodbad i en ökad strid, förevigad som ”blodiga fredagen”: ”De löpte amok. De sköt faktiskt på alla som rörde sig. ... de fortsatte skjuta tills alla strejkvakter antingen hade gömt sig eller funnit skydd någonstans. De menade allvar.” Författaren Meredel Le Sueurs redogörelse var mer kusligt lyrisk: ”Snutarna öppnade eld. ... män låg gråtande på gatan med blod sprutande ur de otaliga såren, orsakade av hagelskott. När de instinktivt vände tillbaka för att söka skydd sköts de i ryggen ... Strejkvakterna var inte beväpnade med så mycket som en tandpetare.”

Två arbetare dog under ”blodiga fredagen”. Den strejkande Henry Ness genombrändes av hagel och dukade under för sina sårskador nästan omedelbart. John Bellor, en arbetslös strejksupporter som också skadades kritiskt i striden, dog några dagar senare. Fyrtio tusen personer kantade gatorna och gick i Ness begravningsprocession.

Trots att guvernör Floyd B. Olson sagt sig vara arbetarvänlig, förvärrade han den allt stormigare situationen genom att kalla in nationalgardet, som arresterade strejkledarna och tog över fackföreningens högkvarter.

Strejkledarna var beredda på ett sådant motstånd. De utvecklade ett omfattande underrättelse-nätverk av sekreterare som arbetade för olika företag och som förklarade vad transportmagnaterna förberedde härnäst. Fackföreningen begav sig upp i luften och ut på gatorna. Den begagnade ett flygplan för att främja arbetarnas sak med luftburna banderoller och en trupp av unga motorcyklister levererade rapporter till strejkledarna om händelserna över hela Minneapolis. När juli-augustistrejken gjorde klasskriget till stadens centrala drama och oåterkalleligen delade Minneapolis i läger för och emot strejken, startade CLA-ledningen till sist en daglig strejktidning, *Organizer*, som skrevs av en erfaren trotskistisk kader från New York.

Fackföreningen upprättade sitt högkvarter i ett kvarterslångt tomt garage. Strejkhögkvarterets ”nervcentrum” var ett antal telefoner som bemannades av frivilliga. In till denna telefoncentral flödade samtal från strejkvaktschefer från femton utsedda stadsdelar, där de beskrev förutsättningarna och begärde hjälp om så behövdes. En kortvågsradio användes för att övervaka polisens kommunikation. Dunne och Dobbs ledde ivägskickandet av strejkvakter.

En matsal utrustades. Jordbrukare skänkte mat till köket, som kunde utspisa fem tusen arbetare om dagen. Kockar radade upp sig för att laga mat. Ett provisoriskt sjukhus inrättades i en del av högkvarteret för att ta hand om sårade arbetare och deras supportrar. Sympatiskt inställda läkare och sjuksköterskor bemannade anläggningen under sin lediga tid. En organisation för arbetslösa arbetare bildades; dess medlemmar gjordes till hedersmedlemmar i GDU.

En hjälpinrättning för kvinnor lockade hustrur och döttrar, mödrar och mostrar. Alla hjälpte till att bygga facket. Kvinnorna drogs med i kampen och serverade måltider, smörgåsar och kaffe till de strejkande, distribuerade fackföreningens tidning, samlade in pengar, tågade mot stadshuset, och kämpade till och med med påkar i händerna i strejkleden.

Avdelning 574 gjordes också till en förebild för demokratiskt förfarande och öppen diskussion. Regelbundet inkallade massmöten höll medlemskapet informerade om strejkens utveckling. Efter att ha erövat betalda fackliga positioner efter strejksegern 1934 ändrade trotskisterna som ledde teamsters uppror löneskalorna för funktionärerna i Avdelning 574, och såg därmed till att fackliga funktionärer inte betalades mer än de som arbetade i branschen.

Till slut vann arbetarna, och de vann stort. Fackföreningsrörelsen var säkrad i Minneapolis. Lönerna höjdes och arbetsförhållandena förbättrades. Men kanske ännu viktigare, fackföreningsmedlemmarna upplevde sig själva och världen på ett nytt sätt. Möjligheterna för vad kollektiv kamp och solidaritet kunde uppnå påverkade hur arbetarna såg på sina liv.

Klasskrigets kämpar och röda faran

Allt detta gjorde bossarna paralyserade. Avdelning 574 och dess trotskistiska ledarskap förtalades i de vanliga tidningarna. Antikommunismen drog 1934 fram över Minneapolis som en tjock dimma.

Arbetsgivare och deras allierade underblåste utan tvekan skrällen för den röda faran i staden det året, men konservativa arbetarledare som Tobin bidrog också. En strejkande skrev till *Organizer* att han som ”medlem i 574” var ”en chippewa indian och en riktig amerikan”, ”inte kommunist”,

men han beklagade sig över hur vissa IBT-ledare lade ”bränsle på elden” med sin envetna hets mot de röda.

En ledande medlem av Avdelning 574 var Ray Rainbolt, en lastbilschaufför tillhörande *Sioux Nation* som gav Dunne äran av att ha rekryterat honom till arbetarnas sak. Rainbolt kom att spela en avgörande roll i strejkerna 1934, där han deltog i ett antal viktiga kommittéer och kämpade mot guvernör Olson.

Under det senare 1930-talet anslöt sig Rainbolt till SWP och ledde *Union Defense Guard* (UDG). Detta organ bildades när fascisterna, kända under namnet silverskjortorna, hotade att börja organisera sig i Minneapolis. Silverskjortorna insåg vikten av att infiltrera de nu mäktiga fackföreningarna. Dessa blev plantskolor för rekrytering till högern och ersatte klassbaserade uppfattningar om den sociala ordningen med fördärvlig rasism och antisemitism. Rainbolt, som hade militär erfarenhet från första världskriget, tränade upp de gevärsbeväpnade fackföreningsmedlemmarna i UDG i händelse av en reaktionär attack som aldrig förverkligades.

Vidgningen av den lokala kampens innebörd

Minneapolis var inte den enda brännpunkten i 1934 års klasskrig. Andra strejker, inklusive de som genomfördes av reservdelsarbetare i Toledo och hamnarbetare i San Francisco, var också betydelsefulla strider. Även dessa leddes av ”röda”. Men deras ledarskap var inte lika förankrade i trakten och dess särskilda bransch, och inte heller lika framgångsrika, som trotskisterna i Minneapolis.

Minneapolis-strejkerne utbröt under en tid då den amerikanska arbetarrörelsen var beredd att ta ett viktigt steg framåt. Miljoner människor över hela USA såg kortfilmer på biosalonger som visade arbetare, poliser och *Citizen's Alliance*-rekryterade ”specialpoliser” slåss på gatorna i Minneapolis affärsdistrikt. Arbetarklasspubliken såg Minneapolis-arbetare svara mot våldet – inte med underkastelse, utan med motstånd.

Vid ”*Battle of Deputies Run*”² den 22 maj hade de strejkande drivit 1500 ”specialpoliser” på flykten. *Citizen's Alliance*s strejkiaktiga rekryter beskrevs som en samling slödder bestående av ”försäljare, kontorister och patriotiska golfare” som hetsats till frenesi mot ”röda diktatorer”, men bland dem fanns också universitetspojkar, betalda ligister, playboys och societetslejon, inklusive några som kom till strejkleden i läderkängor och polohattar eller bergsbestigningsskor med broddar (inte en lämplig skotyp för slagsmål i kullerstensbelagda gränder).

Två av dem – Arthur Lyman, *Citizen's Alliance*-advokat, lokal affärsman och stöttepelare för den respektabla Minneapolis-societeten, och Peter Erath, marginell ”småkapitalist” inom timmerfrakt – dukade under för skadorna i affärsdistriktet, under en dödlig drabbning med strejkande som redan hade förbittrats av polisbrutaliteten.

Meridel Le Sueur skrev om en ”frambrytande värld ... som kommer från det förflutna ... in i framtiden. ... Det är poängen med frambrytande våld ... utgångspunkten för tillväxt.”

John L. Lewis, ledaren för *United Mine Workers of America*, betraktade strejken på liknande sätt. Som en av Lewis tidiga levnadstecknare skrev Saul Alinsky 1947: då ”blodet flödade på [gatorna] i Minneapolis” fick det den bastanta, säregna ledaren för gruvarbetarnas fackförening att lyssna.

Lewis var ingen vän av militanta, demokratiska arbetarorganisationer, men han kunde ändå förstå att AFL:s döende rörelse behövde återupplivas. *Congress of Industrial Organizations* (CIO) fackföreningsrörelse inom massproduktionen, som Lewis snart skulle förespråka, föddes

² Ordleken kan dels läsas som ”slaget då poliserna flydde”, dels som en referens till slagen vid Bull Run under amerikanska inbördeskriget, ö.a.

således av CLA-ledarnas insikter och aktiviteter i Minneapolis och deras militanta gräsrotters kamp.

Rättegången mot den revolutionära ledningen

Trots framgången för Minneapolis-arbetarnas revolt 1934 skulle deras bedrift inte få leva vidare in i efterkrigstiden. Arbetare som hade följt trotskisterna, slagit tillbaka mot bossarna och de fackliga byråkraterna, och som beväpnade sig i en *Union Defense Guard* när de ställdes mot det fascistiska hotet, hade dragit uppmärksamheten från mäktiga motståndare till sig.

Efter att samma arbetare hade fört erfarenheterna från Minneapolis till IBT:s interstatliga organiseringskampanj i slutet av 1930-talet skulle justitiedepartementet, FBI, arbetsgivarna, den nyvalda republikanska guvernören i Minnesota, IBT-byråkratin (i vilken en ung och senare ökad Jimmy Hoffa spelade en ledarroll) och till och med vänsterrivaler såsom kommunistpartiet, enas under andra världskriget för att tränga undan och besegra trotskisterna i Minneapolis *Teamster*-ledarskap. Genom att använda den beryktade Smith-lagen från 1939, vilken kuvade oliktkänkande genom att stämpla det som förräderi, utnyttjade staten klimatet under kriget 1940-43 för att dra tjugonio SWP-medlemmar och *Teamster*-ledare i Minneapolis inför domstol på falska anklagelser; arton sattes i fängelse, inklusive en stor del av ledningen för den amerikanska trotskistiska rörelsen.

Tobin och IBT-byråkratin förlitade sig på statliga fackliga certifieringsstyrelser, ett sorts kärlekskontrakt med arbetsgivare, och angrep tillsammans med band av Hoffa-ledda ligister Minneapolis-avdelningen i domstolarna och på gatorna. De trotskister som låg bakom stärkandet av fackföreningsrörelsen i Minneapolis drevs ut ur AFL och in i CIO, och tvingades sedan medge att de inte kunde upprätthålla en fackförening mot motsträviga arbetsgivare, staten och den officiella *Teamster*-byråkratin, och tvingades att lämna sina ledarposter till Tobin/Hoffa-styrkorna. Det var en sorglig utgång.

Minnet från 1934

De som vill återuppbygga arbetarrörelsen kan lära sig – och har i vissa fall lärt sig – av händelserna i Minneapolis 1934.

Till exempel har Chicago-lärarnas strejk 2012 sitt ursprung i en liten organisationskommitté av militanter som lyckades leda en fackförening, som hade undvikit öppen klasskamp sedan 1987, i en storslagen konfrontation med en nyliberal borgmästare. På vägen till denna framgångsrika mobilisering höll *Caucus of Rank and File Educators* föga överraskande läscirklar för organisatörer med fokus på Farrell Dobbs skildring av strejkerna 1934, *Teamsterrevolten*.*

Från Occupy-rörelsen till protesterna i Wisconsin, från segern om rätten till minimilön i Seattle och på andra håll till kampen för att organisera i Walmart, visar arbetare att de kan slåss för att vinna och att klasskampen återigen står på dagordningen.

Men trots deras lika avgörande betydelse, försvagas de flesta av dessa aktuella strider, av att de saknar den typ av politiskt ledarskap som ledde strejkerna i Minneapolis 1934. Decennier senare erinrade sig en medlem av den ”hundramanna-strejkkommittén”: ”Gräsrotterna var verkligen styrkan i hela rörelsen, men de behövde fortfarande ledarskapet för att leda dem. Jag bryr mig inte om hur bra armén är, utan en general är den oduglig.” Kampen för fackligt återuppväckande i en tid av nyliberal kapitalism är samtidigt kampen för att bygga den revolutionära vänstern.

Trotskisterna i Minneapolis ger ett exempel på hur en vänster kan se ut. I motsats till *Citizen's Alliances* hets mot röda gjorde de inte ”revolution i Minneapolis” 1934. Deras mål var långt mer

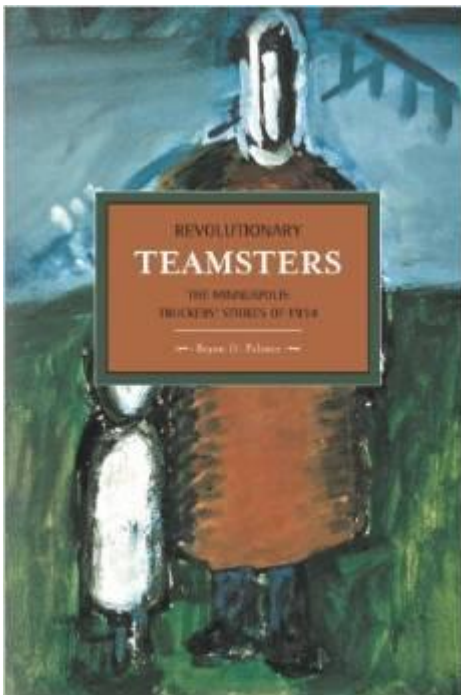
* Den svenska översättningen – *Teamsterrevolten: historien om lastbilschaufförernas strejker i Minneapolis 1934* – utkom 2008

blygsamt. De ville bygga en demokratisk massrörelse, skapa ett försvar för arbetarklassen mot den kapitalistiska utsugningens värsta överdrifter och överskrida det smala arbetsorganisationsbegreppet ”jobbtrust” som stöddes av Dan Tobin och hans gelikar.

I sin stridbara och principfasta vägran att ge efter för ”*business unionism*”³ byggde ledarna för Minneapolis-strejkerna viktiga broar till radikala möjligheter. Det var denna envisa kampvilja som fick staten och kapitalet, att med hjälp av konservativa fackaktivister attackera och marginalisera ledarskapet för Minneapolis-strejkerna 1934 och dess uppfattning för hur fackföreningsrörelsen i USA skulle kunna återuppbyggas.

Åttio år senare lever dessa strejker vidare för oss som en möjligheternas väg, med sina erfarenheter av arbetares förmåga att kämpa även under dåliga tider.

Översättning: Jesper Sydhagen

Artikelförfattaren har skrivit en bok om Teamsters:

Revolutionary Teamsters. The Minneapolis Teamsters Strike of 1934 (Haymarket Books 2014)

³ Uppfattningen att fackföreningar ska slåss för materiella fördelar inom ramarna för kapitalismen. Den förkastar idéerna om klasskamp och revolution, ö.a.